

9K 84 box a



## Carl og Emma.

Den fulde Maane rødsomt lyste  
Henover Dødes Hvilested,  
Hver Vandrer tavæ tilbage gyste  
Og sænked bange Øjet ned;  
Kun Carl og Emma frygted ikke,  
De sorgløs sad ved Lindens Fod,  
Skøndt Læben taug, dog deres Blitze  
Hinanden tydeligt forstod.

Med Et rev Carl sig fra sin Pige,  
En Anelse ham gennemfoer:  
„Af, Emma, kunde du mig svige  
Og glemme Eden, som du svor!  
Jeg reiser nu til fjerne Lande,  
Langt fra mit Hødehjem og dig,  
Men lov mig, at din Ed skal stande,  
At du vil evig elsker mig.“

„Jeg sværger ved de Dødes Gemme  
Og ved min elstte Moders Grav,  
At jeg skal aldrig, aldrig glemme  
Det Trostabsløste, jeg dig gav!“  
Saa Emmas Ord i Natten løde,  
Og snart henrykte Carl blev thys,  
Thi hændes Læber hans jo møde  
Og luftede hans Mund med Kys.



Ned Tro til Eden rolig mødte  
Nu Carl Skilsmiſſens tunge Dag:  
Stum var hans Sorg, koldt Hjertet blødte  
Bed Elſkøvs ſidſte Havnetag;  
Men Pigenſ Sorg ej Ord kan tegne,  
Fortvivlet Hænderne hun vred,  
Dødbleg man hende ſaac at ſegne,  
Da han i Baaden ſtiger ned.

O Kvindehjerte, dig at grunde,  
Det mægter ingen Dødelig!

— Tre Maaneder med Sorg henrunde,  
I dem var hun utrøftelig;  
Nu kommer Bint'ren, den indbyder  
Til Baller og til Lyftighed,  
Beruft af Glaeden ſuart hun bryder  
Sit Løfte og ſin Troſkabsed.

Et Aar gaar hen, og da med Skatte  
Hjemkommer Carl ſaa frydefuld;  
Hans Flid ham Emma ſkal erſtatte,  
Med hende deles ſkal hans Guld.

— Alt flumrede Naturen rolig  
Og Maanen ſtraaled klar og rund,  
Da han var nær ved hendes Bolig  
En ſilde Binter Aftenſtund.

Han ſer ſaa mange Lys at brænde  
I vinduerne hiſt og her;  
Gj aner han, det gælder hende,  
Som han ſaa inderlig har før.

— „Hvem mon har Bryllup?“ bliver ſpørget.  
— „Den ſmukke Emma!“ Svaret lød.  
„Hun længe nok ſad hen og ſørged  
For En, der uden Twyl er død.“

„Hvad — Emma gift — o nej, du irrer;  
Den Emma gift, som hisset bor?“  
— „Ja, hende er det, — hvil forvirrer  
Dig, unge Mand, saa mine Ord?“  
— Hvad ligner vel den Armes Smerte?  
Mod Hjælpen stirrede han stift,  
Knust var det Haab, han længe næerde,  
Tabt var ham Emma — hun var gift!

Et Dieblif — og Sorgen viger,  
Hævn farver rød den blege Kind.  
Han op ad Trappen hurtig stiger  
Og styrter vildt i Salen ind.  
Forgæves holder man hans Arme,  
Han iler til den smukke Brud,  
— Han fluer Emma — Hævn og Harme  
Af Kærligheden slukkes ud.

„Frugt ej, Troldse, nu gengiver  
Jeg dig hin Aftens svorne Ed,  
En Andens Brud du villig bliver,  
Hvad nytter da min Kærlighed?  
Vi slilles ad — Gud dig forlade,  
Søg nu som før at glemme mig;  
— Du sveg mig — dog, jeg kan ej have,  
Jeg elsker, jeg tilgiver dig.“

Med disse Ord en Kniv han støder  
Dybt i sit Bryst med al sin Magt;  
Blod strømmer ud og overbløder  
Den falske Emmas Brudedragt;  
Afmeagtig over Carl hun falder,  
For sildig angrende sin Svig.  
For sildig hun tilbage falder  
Det blodbestænkte folde Lig.

Forgøves søger hun at glemme  
Den arme Carl i Glædens Havn,  
Samvittighedens Tordenstemme  
Tilraaber den Bedragnes Navn.  
Og naar den blege Maane lyser  
Hen over Dødes Hvilested,  
Hun ved hver Skygge bange gyser  
Og tenker paa den brudte Ed.

## Den første Kærlighed.

Jeg saae i Øster, og jeg saae i Vester,  
Jeg saae i Sønder, jeg saae i Nord,  
Jeg saae saa mange vakkre Piger danse,  
Men aldrig saae jeg den, jeg saae i Fjor.  
Den første Kærlighed er dog den bedste,  
Vist aldrig jeg forglemmer dig, min Ven.

Og kan jeg ikke til min Kærest komme,  
Og hverken ridend' eller gaaende,  
Saa vil jeg blive til det bliver Sommer,  
Da vil jeg sejle over Volgen blaau.  
Den første Kærlighed er dog den bedste,  
Vist aldrig jeg forglemmer dig, min Ven.

---

## København.

Forlagsboghandelen, Vingårdstræde Nr. 18, Stuen.  
Carl Andersen's Bogtrykkeri.